

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1852	Κυριακὴ Η' (Η' Ματθ.) (Α' Κορ. 1,10-17) 3 Αὐγούστου 2014	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Διχόνοια

Ἀδελφοί, «παρακαλῶ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα» (Α' Κορ. 1,10)

Λένε, ἀγαπητοί μου, μερικοὶ στὴν ἐποχὴ μας, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο πάλιωσε. Ἄλλὰ τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἡ ἀλήθεια κ' ἡ ἀλήθεια δὲν παλιώνει. Εἶνε τὸ φῶς· «Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνεῦμά μου πρὸς σέ, ὁ Θεός, ὅτι φῶς τὰ προστάγματά σου ἐπὶ τῆς γῆς» (Ψαλ. 26,9). Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35). Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶνε αἰώνιος, τὴ βλέπουμε καὶ στὴ σημερινὴ περικοπὴ τοῦ ἀποστόλου. Προσέξατε τί λέει;

Ἀπὸ τότε ποὺ γράφτηκαν αὐτὰ πέρασαν τόσοι αἰῶνες, ἀλλὰ εἶνε **σὰν νὰ φωτογραφίζη τὴν ἐποχὴ μας**, τὰ ἦθη - τὴ δικὴ μας κατάστασι. Εἶνε δέκα στίχοι ἀπὸ τὴν Πρῶτὴ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή. Ὅταν πάτε στὸ σπίτι, ἀνοίξετε καὶ διαβάστε -σὰς τὸ δίνω σὰν κανόνα- ὄχι μόνο τοὺς δέκα στίχους ἀλλὰ ὀλόκληρην τὴν Ἐπιστολή, νὰ δῆτε ἐκεῖ τί διαμάντια ἔχει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τί μεγάλες ἀλήθειες ἀναγκαῖες ὄχι μόνο τότε ἀλλὰ καὶ σήμερα καὶ αὔριο καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γράφει λοιπὸν ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Κορινθίους. Τί ἦταν ἡ **Κόρινθος**; Τώρα εἶνε μία ἐπαρχιακὴ πόλις· τότε ἦταν κέντρο, μία ἀπ' τὶς μεγαλύτερες πόλεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἐκεῖ ἀγάλματα, μνημεῖα, ναοί, ἀγορά, πλοῦτος. Ἄλλ' ὅπου πλοῦτος, ἐκεῖ καὶ διαφθορά. Οἱ Κορίνθιοι εἶχαν διάφορες κακίες. Ἀπ' ὅλα τὰ ἐλαττώματα ποὺ εἶχαν θὰ σταθῶ σὲ ἓνα.

Λὲς καὶ εἶνε ἐλάττωμα ἐλληνικό. Χρόνια - αἰῶνες μᾶς βασανίζει. Ἄν γινόταν νὰ τὸ ξερριζώσουμε, θὰ ἦμασταν τὸ εὐτυχέστερο ἔθνος. Τὸ εἶχαν κ' οἱ Κορίνθιοι, καὶ κινδύνευε νὰ τοὺς διαλύσῃ. Εἶνε ἡ **διχόνοια**. Ὁ διάβολος ἔρριξε στὶς καρδιὰς τοὺς τὸ σπέρμα τῆς διχονοίας. Καὶ οἱ Κορίνθιοι -ἄσε τοὺς εἰδωλολάτρεις, ἐννοῶ οἱ λίγοι Χριστιανοὶ τῆς Κόρινθου- κόλλησαν ἀπ' αὐτὴ τὴν ψώρα κ' ἦταν κι αὐτοὶ χωρισμένοι.

Χωρισμένοι οἱ Χριστιανοί; Πάει ποτὲ στὸ

μαυλό; Εἶνε κάτι τὸ ὀξύμωρο, μιὰ ἀντινομία. Χωρισμένοι αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν στὸ Χριστό, ποὺ ἔχουν ἔμβλημα τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰω. 13,34-15,12,17), ποὺ ἀκοῦνε στὴν ἐκκλησία «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν» (θ. Λεπ.); αὐτοὶ ποὺ βγήκαν ὅλοι ἀπὸ μιὰ κολυμβήθρα, ποὺ κοινωνοῦν ἀπὸ τὸ ἴδιο δισκοπότηρο, ποὺ περιμένουν μία αἰώνια πατρίδα; Αὐτοί, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔνε ἐνωμένοι, εἶνε λοιπὸν χωρισμένοι; Μάλιστα. Οἱ Χριστιανοὶ ἐκεῖνοι διαιρέθησαν.

Ποιά ἡ αἰτία; Τὸ αἰώνιο ἐλληνικὸ φιλότιμο, ἡ αἰωνία νόσος τῆς φυλῆς μας· ἡ τάσις νὰ ὑπερέχη ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου, ἡ **κενοδοξία**, ἡ **ὑπερηφάνεια**. Μιὰ ὀμάδα ἔλεγε «Ἐμεῖς ἔχουμε ἀρχηγὸ τὸν Πέτρο». Ἄλλη ὀμάδα ἔλεγε «Ἐμεῖς ἔχουμε τὸν Παῦλο». Ἄλλη ἔλεγε «Ἐμεῖς ἔχουμε τὸν Ἀπολλῶ». Κι ἄλλοι ἔλεγαν «Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε οὔτε τοῦ Κηφᾶ οὔτε τοῦ Ἀπολλῶ οὔτε τοῦ Παύλου· εἴμαστε τοῦ Χριστοῦ», λὲς καὶ ὁ Χριστὸς ἀνήκει σὲ μιὰ μερίδα μόνο.

Ἡ θρησκεία ἀνήκει σὲ ὅλους, ἀγαπητοί μου· εἶνε σὰν τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα, τὸ νερό. Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς «Ὁ ἥλιος εἶνε δικός μου», «ὁ ἀέρας εἶνε δικός μου», «τὸ νερὸ εἶνε δικό μου». Μερικὰ πράγματα τὰ δικαιοῦνται ὅλοι. Ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ κάνης ἐσὺ μονοπώλιο τὸ Χριστό, τὸν οὐρανό, τὴ θρησκεία. Κάτι τέτοιο γινόταν στὴν Κόρινθο καὶ εἶχαν διαιρεθῆ.

Ὅταν τό ἔμαθε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἔστειλε τὸ γράμμα αὐτό, ἐπιστολὴ γραμμένη μὲ δάκρυα. Μιλᾷει σὰν τὴ μάνα, ποὺ ἀγαπάει ὅλα τὰ παιδιά της, καὶ τὸ ἄσχημο καὶ τὸ ἀσθενικὸ καὶ τὸ καθυστερημένο. Ὅπως ἡ μάνα ἔτσι καὶ ἡ **Ἐκκλησία δὲν κομματίζεται**. Ἀγαπάει ὅλα τὰ παιδιά της, ὅπως ἡ κλῶσσα ποὺ ὅλα τὰ πουλάκια τὰ κρατάει κοντά της. Ἔτσι εἶνε ἡ Ἐκκλησία. Κι ὅπως ἡ μάνα στενοχωριέται ὅταν δῆ τὰ παιδιά της νὰ τσακώνωνται, ἔτσι κι ὁ ἀπόστολος Παῦλος στενοχωριόταν ποὺ ἔβλεπε τοὺς Χρι-

στιανούς να μαλώνουν μεταξύ τους και τούς λέει: «*Παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...*» (1 Κορ 1,10). Ἐγὼ εἶμ' ἀνάξιος, λέει, ἀλλὰ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ σᾶς παρακαλῶ μὴ φατριάζετε, μὴ κομματίζεσθε· νὰ ἔχετε τὸν ἴδιο νοῦ, τὴν ἴδια γνώμη, **νὰ εἴστε ὅλοι ἐνωμένοι** στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Πάλιωσε, λένε, τὸ Εὐαγγέλιο! Φύγετε λοιπὸν τώρα ἀπὸ τὴν ἀρχαία Κόρινθο κ' ἐλάτε στὴ σημερινὴ Ἑλλάδα ποὺ ζοῦμε ἐμεῖς, καὶ πέστε μου· ὑπάρχει ὁμόνοια; Ὁ ἄγγελος τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος μας κλαίει καὶ θρηνεῖ· **δὲν ὑπάρχει ὁμόνοια**. Στὴν Ἀθήνα ὑπάρχει ἡ πλατεῖα Ὁμονοίας. Τὴν ὠνομάσαμε ἔτσι, ἀλλὰ κ' ἐκεῖ τσακωνόμαστε καὶ σπᾶνε κεφάλια. Ἄπ' τὸν καιρὸ ποὺ τὴν ὠνομάσαμε Ὁμόνοια, ἔχουν σκοτωθῆ ἐκεῖ ἄνθρωποι μὲ τᾶς καὶ βόμβες. Ὅχι Ὁμόνοια ἀλλὰ Διχόνοια ἔπρεπε νὰ λέγεται. Μόνο τὸ ὄνομα ἔμεινε. Ποῦ λοιπὸν θὰ βροῦμε τὴν ὁμόνοια;

● Ἄς πᾶμε **στὸ σπίτι**. Μέσ' στὸ σπίτι ὑπάρχει ὁμόνοια; Μπορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε ἕνα ἀντρώγυνο ποὺ μέσ' στὰ εἴκοσι - τριάντα χρόνια συμβιώσεως νὰ μὴν ἔχουν φιλονικίες; Δὲν περνάει ὁ πρῶτος μῆνας τοῦ γάμου καὶ παρουσιάζονται τὰ μαῦρα σύννεφα στὸν οἰκογενειακὸ ὀρίζοντα. Ἐχουν πόλεμο ὁ ἄντρας κατὰ τῆς γυναίκας καὶ ἡ γυναίκα κατὰ τοῦ ἄντρα, τὰ ἀγόρια ἐναντίον τοῦ πατέρα καὶ τὰ κορίτσια ἐναντίον τῆς μάνας. Ποῦ εἶνε ἡ ὁμόνοια;

● Ἄν φύγουμε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πᾶμε **στὸ χωριό**; Ρωτήστε ἐμένα ποὺ περιώδευσα. Σπάνιο πρᾶγμα νὰ δῶ χωριὸ μονοιασμένο. Ἄναστέναζε ἡ ψυχὴ μου. Φεύγοντας ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, περνώντας ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, φθάνοντας σὲ κάθε χωριὸ ρωτοῦσα· Ὑπάρχει ἐδῶ ὁμόνοια, κ. πρόεδρε; ὑπάρχει, παπᾶ, ὁμόνοια; –Ὅχι, σπάνιο πρᾶγμα. Γιατί χωρίζουν τὰ χωριά; Γιὰ τὸ τίποτα· γιὰ τὸ νερό, γιὰ τὶς ὄρνιθες, γιὰ τὰ πρόβατα, γιὰ τὶς βοσκές· γιὰ μικροπράγματα, ποὺ ἂν τὰ κοσκινίσῃς θὰ δῆς ὅτι διάβολος εἶνε καὶ τίποτα περισσότερο. Βλέπεις οἰκογένειες νὰ ἔνε χωρισμένες καὶ νὰ τρέχουν στὴν πόλι στὸ πρωτοδικεῖο καὶ στὸ ἐφετεῖο, καὶ μὲ τὸ μῖσος καὶ μὲ τὰ δικαστήρια νὰ χτίζουν σπίτια τῶν δικηγόρων, ἐνῶ αὐτοὶ κάθονται σὲ καλύβες.

● Στὸ σπίτι καὶ στὸ χωριὸ δὲν ὑπάρχει ὁμόνοια· μὰ μήπως ὑπάρχει στὶς **πολιτεῖες**; Κ' ἐκεῖ ἔχει θρονασπῆ ἡ διχόνοια. Ἄν θέλῃς νὰ μαλώσῃς, βρίσκεις χίλιες ἀφορμές. Τὸ διαζύγιο εἶνε εὐκόλο, τὸ δύσκολο εἶνε νὰ μονοιάσῃ τὸ ἀντρώγυνο. Ἄφορμὴ γιὰ διχόνοια στὶς πολιτεῖες εἶνε τὰ πολιτικά, τὰ φρονήματα, οἱ ἐκλογές, τὰ ἀθλητικά, ὡς καὶ τὸ φουτ-μπῶλ ποὺ κάνει τὸ γήπε-

δο πεδίο μάχης. Δὲν ἔπρεπε ἐμεῖς νὰ παίζουμε τέτοια παιχνίδια· αὐτὸ εἶνε ἕνα παιχνίδι διαβολικό. Καὶ ξέρω, τὴν ὥρα αὐτὴ μερικοὶ θὰ κατεβάσουν τὰ μοῦτρα τους· ἀλλ' ἐγὼ, ἀγαπητέ μου, ἀδιαφορῶ καὶ σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια.

● Παντοῦ διχόνοια· ἄς πᾶμε τέλος πάντων κάπου νὰ βροῦμε τὴν ἀγάπη καὶ ὁμόνοια, ἄς πᾶμε στὴν **ἐκκλησιά**. Περιοδεύω τὶς ἐνορίες, ἀλλὰ δύσκολα βρίσκω ἐνορία ἀγαπημένη. Σπάνιο πρᾶγμα νὰ βρῆς τοὺς παπᾶδες, διάκους, ψαλτάδες, νεωκόρους καὶ τοὺς Χριστιανοὺς ἀγαπημένους. Μιὰ ἔριδα καὶ διαίρεσις βασιλεύει. Σπάνιο πρᾶγμα νὰ βρῆς δυὸ παπᾶδες μονοιασμένους, δυὸ θεολόγους ἀγαπημένους, δυὸ ἱεροκήρυκες ἀγαπημένους, δυὸ θρησκευτικοὺς συλλόγους ἀγαπημένους, δυὸ δεσποτάδες ἀγαπημένους. Διαίρεσις ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη ὁμόνοια, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ **τὸ ἀποτέλεσμα**; Ὅταν οἱ τσοπάνηδες ποὺ φυλᾶνε τὸ μαντρί εἶνε ξυπνητοὶ καὶ τὰ σκυλιὰ ἔτοιμα, δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ πλησιάσῃ· ἄμα αὐτοὶ ἀρχίσουν νὰ χτυπιοῦνται μεταξύ τους μὲ τὶς γκλίτσες, τότε ὅπως λέει ὁ λαὸς «στὴν ἀνεμοζάλῃ ὁ λύκος χαίρεται». Καὶ στὴ δικὴ μας διαίρεσι, βρῆκαν ἀφορμὴ οἱ ἐχθροί, λύκοι διαφόρων χρωμάτων, ὅπως π.χ. οἱ **χιλιασταὶ ἢ «μάρτυρες» τοῦ Ἰεχωβά**, μπῆκαν στὸ μαντρί ποὺ λέγεται Ἑλλάδα καὶ τρῶνε συνεχῶς πρόβατα.

Ὅσο δύσκολο πρᾶγμα εἶνε ἡ ὁμόνοια, τόσο εὐκόλο εἶνε ἡ διχόνοια· κι ὅσο μεγάλο θαῦμα εἶνε νὰ εἴμαστε μονοιασμένοι, τόσο **κατάρρα** εἶνε ἡ διχόνοια.

Λένε, ἀγαπητοί μου, γιὰ κάποιον ξένο, ὅτι ὅταν διάβασε τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶπε· Εἶδα ὠραῖα πράγματα, θαύματα, πολέμους, ἥρωισμούς ποὺ δὲν ὑπάρχουν ἄλλοῦ. Ἀλλὰ ἔβγαλα ἕνα συμπέρασμα, καὶ μὴ σᾶς κακοφανῆ· ἂν οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἐνωμένοι, θὰ εἴχατε θριαμβεύσει... **Ἡ διχόνοια** εἶνε ἡ κατάρρα μας· αὐτὴ δυστυχῶς **μᾶς ἔκανε σκορποχώρι**.

Ἄς ἀκούσουμε τί λέει στὸν Ἐθνικὸ μας ὕμνο ὁ ποιητής· «Μὴν εἰποῦν στὸ στοχασμό τους / τὰ ξένα ἔθνη ἀληθινά· / Ἐὰν μισοῦνται ἀνάμεσό τους, / δὲν τοὺς πρέπει ἐλευθεριά» (στρ. 147). **Ἡ λευτεριά χάνεται** ὅταν λείψῃ ἡ ὁμόνοια καὶ ἀγάπη.

Ἄς ἀκούσουμε προπαντὸς τὸν **ἀπόστολο Παῦλο**, ποὺ μᾶς λέει· Ἄδελφοί Ἕλληνες, «*παρακαλῶ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἵνα πάντες τὸ αὐτὸ λέγητε καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα*». Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἄς εὐλογῆ ὅλους, ὥστε νὰ εἴστε ἕνα σῶμα, μία ψυχὴ, μία καρδιά, πρὸς δόξαν τῆς ἀγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**